

Kl. 15:53

(Ordfører)

Morten Østergaard (RV):

Jeg vil gerne starte med at takke for redegørelsen, som jeg i det store og hele synes er meget fyldestgørende, og som godt dækker det, som Europarådet har foretaget sig. Jeg synes, at der i hvert fald er én undladelsessynd, men det vil jeg komme tilbage til.

Så vil jeg sige til hr. Morten Messerschmidt, at jeg glemte en enkelt detalje i mit spørgsmål til ham, og det var ros. Sammenligner man med de redegørelsesdebatter, vi har haft tidligere, vil man høre, at hr. Morten Messerschmidt har en helt anden tone i dag. Jeg ved ikke, om det er, fordi hr. Morten Messerschmidt har brændt sit krudt af i forbindelse med diskussionen om Lisabontraktaten, men i hvert fald synes jeg, at det er en langt mere positiv og anerkendende tone over for Europarådet som institution. Hvis man går tilbage i annalerne, tror jeg, man vil se, at hr. Morten Messerschmidt i den retning er inde i en positiv udvikling i forhold til i hvert fald den her europæiske organisation. Og hvem ved, hvor det til sidst kan føre hen?

Vedrørende spørgsmålet om menneskerettighedsdomme osv. vil jeg sige, at jeg tror, at den mest kendte fra nyere tid, som Danmark har været involveret i, vel var den angående eksklusivaftaler. Og der tror jeg roligt man kan sige at Dansk Folkeparti – indtil dommen faldt i hvert fald – helt klart stod bag eksklusivaftalerne. Derfor må jeg spørge, om ikke det dér havde kunnet betale sig, og om ikke det havde været bedre, hvis man havde lyttet til kritikken og på den måde undgået, at der kom så mange sager med sagsbehandling ved Domstolen, inden man kom til den åbenlyse erkendelse, at eksklusivaftaler ikke kunne rummes inden for menneskerettighedsområdet.

Det var bare for at svare igen og sige, at der i hvert fald var et konkret eksempel på, at Dansk Folkeparti tilsyneladende var på gal kurs.

Men generelt vil jeg sige, at jeg synes, at Europarådet på mange områder fungerer og fungerer rigtig godt. Vi har tidligere i dag andenbehandlet associeringsaftaler mellem nogle af de øst-europæiske lande og EU, og forudsætningen for, at det overhovedet er muligt, er jo det arbejde, der gøres i Europarådet, hvor der med monitoring, løbende diskussioner og parlamentarisk overvågning skabes grundlag for, at man kan komme videre og nærme sig et samarbejde med EU. Jeg ved, at i et land som Albanien, der var

på tale tidligere, og hvor jeg selv har været valgobservatør, er det noget, der har spillet en enorm rolle i den demokratiske udvikling, nemlig at de for enden af tunnelen har kunnet se en mulighed for at komme ind i et nærmere samarbejde med EU-landene, som selvfølgelig fremmer handel og økonomisk udvikling.

Derfor synes jeg, at man må sige, at Europarådet har en ganske særlig og vigtig funktion i forhold til at opbygge de nye demokratier og selvfølgelig også vedligeholde de gamle.

Et andet eksempel på, at Europarådet fungerer, er jo hele CIA-sagen. Jeg skal vende tilbage til den, men jeg synes bare, den er et godt eksempel på, at nogle sager, som altså ikke rigtig finder nåde for regeringernes blik og ikke rigtig kan finde vej igennem de nationale parlamenter, kan blive taget op i et forum og blive diskuteret. På et tidspunkt, når beviserne ligger der, kan de sager finde vej og til sidst få den anerkendelse, som de fortjener. Det er et udtryk for, at i hvert fald den parlamentariske forsamling i Europarådet på det her område har vist stor rettidig omhu.

Så vil jeg redegøre for et projekt, som jeg selv er involveret i, hvor jeg synes, at Europarådet spiller en væsentlig rolle, og det er om det, vi kunne kalde Europas bådflugtninge. Det er sådan, at hvis vi i Danmark skulle møde den samme udfordring, som man gør på Malta, skulle der hver eneste sommer komme omkring 15.000 flygtninge ind på kysten ved Vestkysten for at søge asyl eller bedre forhold hos os. Det er den udfordring, som lande som Malta står over for, og som også er en stor udfordring for Spanien, for Italien og for Grækenland – for at nævne nogle.

Der spiller Europarådet jo også en rolle, for også de mennesker har rettigheder. De er godt nok ikke europæere, men alligevel har de også rettigheder. Og problemet er jo, at når man har den enorme udfordring, som de her lande har, med meget store flygtningestrømme, har man jo en tendens til at glemme, at hvert enkelt individ har menneskerettigheder, og at hvert enkelt individ har rettigheder i forhold til en asylproces. Og der spiller Europarådet en enorm rolle med – for det første – at bide de regeringer i haserne og med – for det andet – også at sørge for, at det bliver et fælleseuropæisk ansvar at løfte udfordringen med Europas bådflugtninge, sådan at det ikke overlades til lande som Malta, som ikke har en ærlig chance for at imødegå den udfordring, hvis ikke der er hjælp at få.